

Република Србија
УПРАВНИ СУД
23 У 13011/11
09.05.2013. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Невене Милојчић, председника већа, Стева Ђурановића и мр Зорана Рељића, чланова већа, са судским саветником Миром Стевић Капус, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Милорад Ј. Матић, адвокат из Београда Ресавска 26а, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореска управа, Регионални центар Београд, чији је правни следбеник Министарство финансија и привреде Републике Србије, ради поништаја решења број 4700-1261/2009-20 од 27.12.2011. године, у предмету пореском, у нејавној седници већа одржаној дана 09.05.2013. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Пореске управе – Филијале Звездара број 47-00721/2009-0022-010, број предмета 46610014 од 10.11.2009. године, којим је тужиоцу у поступку теренске контроле обрачунавања и плаћања пореза на добит предузећа, обрачунавања и плаћања пореза на додату вредност, обрачунавања и плаћања пореза и доприноса по одбитку, обрачунавања и плаћања пореза на остале јавне приходе за период контроле од 01.01.2008. до 30.09.2009. године, у циљу отклањања неправилности: утврђена непријављена обавеза пореза на добит предузећа у износу од 1.260.695,80 динара са каматом у износу од 186.016,54 динара, обрачуната закључно са 03.11.2009. године и наложена уплата утврђене обавезе и камате на припадајући рачун јавних прихода (тачка 1 диспозитива); наложено тужиоцу да сам обрачуна

и уплати камату од дана када је у контроли обрачуната камата до дана уплате главног дуга у тачки 1 диспозитива овог решења (тачка 2 диспозитива); и наложено пореском обвезнику да утврђену обавезу у тачки 1 диспозитива овог решења прокњижи у пословним књигама и другим прописаним евиденцијама (тачка 3 диспозитива) све у року од 15 дана од дана пријема овог решења, при чему жалба не одлаже његово извршење.

У тужби поднетој преко пуномоћника Управном суду дана 28.11.2011. године због ћутања управе, тужилац је навео да је против решења првостепеног органа од 10.11.2009. године изјавио жалбу дана 16.11.2009. године, а да је дана 14.11.2011. године поднео захтев другостепеном органу да одлучи о жалби тужиоца будући да је од њеног изјављивања протекло више од 60 дана, што другостепени орган није учинио. У тужби наводи да је у току првостепеног поступка утврђено да је дана 29.12.2000. године, на рачун тужиоца положен ефективни страни новац у укупном износу од 230.317,00 УСД у динарској противвредности од 15.564.146,00 динара, који износ је третиран као уплата од стране тужиоца. Тужилац међутим, с тим у вези наводи да тај новац није положио тужилац већ власник и оснивач тужиоца Б.Б. на основу усменог уговора о позајмици, који износ је правилно прокњижен у пословним књигама тужиоца као позајмица оснивача, без обзира што је код налога за исплату код В.В. било евидентирано да је полагање ефикасности у девизама извршило правно лице овде тужилац. Стога сматра да наведена средства не могу представљати укупан приход тужиоца као пореског обвезника, јер се ради о позајмици и постоји обавеза да се та средства врате. Такође, истиче да је првостепени орган неосновано дао налог тужиоцу да повећа укупан приход за 2008. годину за износ од 12.606.958,30 динара, тј. за преостали износ позајмице, јер тужилац и даље има обавезу по основу усменог уговора о зајму да плати наведени износ и тај износ не може представљати ванредан приход тужиоца, осим уколико се створе услови да се изврши отпис тог потраживања, односно ако зајмодавац да изјаву да не жели да наплати наведени дуг. Тужилац у контексту напред изнетих навода сматра да износ од 12.606.958,30 динара не може представљати ванредан приход тужиоца за 2008. годину, већ би евентуално могао бити ванредан приход тужиоца за 2000. годину, јер је наведени износ положен на рачун тужиоца 29.12.2000. године, због чега тужилац не би имао обавезу да плати порез на добит јер обавеза тужиоца за плаћање пореза на добит за 2000. годину доспева 15.03.2001. године, а како је контрола вршена дана 01.10.2009. године, сматра да је обавеза плаћања пореза на добит застарела 16.03.2006. године. Са напред наведених разлога сматра да је у конкретном случају спорна примена материјалног права тј. Закона о порезу на добит, са којих разлога је предложио да суд тужбу уважи и поништи решење

Министарства финансија – Пореске управе – Регионалног центра Београд – Филијала Звездара – Одељење теренске контроле бр. 47-00721/2009-0022-010 од 10.11.2009. године.

У одговору на тужбу који је Управном суду достављен 09.01.2012. године, тужени орган обавестио је суд да је решењем број 4700-1261/2009-20 од 27.12.2011. године, које је приложено у списима туженог органа достављеним уз одговор на тужбу, одлучио о жалби тужиоца изјављеној против решења Пореске управе – Филијала Звездара број 47-00721/2009-0022-010, број предмета 46610014 од 10.11.2009. године. Предложио је да суд одбије тужбу, као неосновану.

Решењем Управног суда 23 У 13011/11 од 18.01.2012. године, наложено је пуномоћнику тужиоца да се у року од 15 дана од дана пријема овог решења изјасни да ли је задовољан накнадно донетим решењем туженог органа Министарства финансија РС – Пореске управе – Регионални центар Београд бр. 4700-1261/2009-20 од 27.12.2011. године, или остаје при поднетој тужби и у ком обиму, односно да ли тужбу проширује и на нови акт. Ако пуномоћник тужиоца изјави да је накнадно донетим актом задовољан или ако не да изјаву у остављеном року, суд ће донети решење о обустављању поступка, а ако тужилац изјави да накнадно донетим актом није задовољан, суд ће наставити поступак.

Поводом налога из решења Управног суда 23 У 13011/11 од 18.01.2012. године, тужилац је у поднеску од 07.02.2012. године проширио тужбу на новодонето решење Министарства финансија РС – Пореска управа – Регионални центар Београд бр. 4700-1261/2009-20 од 27.12.2011. године, оспоравајући правилност и законитост тог решења због неправилне примене материјалног права. Сматра да у оспореном решењу тужени орган није дао образложење са којих разлога је одбио жалбу тужиоца већ само констатује да тужилац као порески обвезник није доставио доказ да поседује уговор о позајмици са власником. Истиче да уговор о позајмици није формални уговор, да не мора бити закључен у писаној форми, да је довољна сагласност воља, те да је иста постигнута тако што је физичко лице Б.Б. који је и оснивач и директор тужиоца своја сопствена девизна средства положио на рачун тужиоца, а само формално је банка назначила да полагање девизних средстава врши тужилац, при чему тужилац као фирма није стекао било која девизна средства у готовини да би иста могао да као фирма положи на свој рачун. Са наведених разлога, предложио је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

Управни суд је, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе,

налазећи да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. наведеног закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и разлога образложења оспореног решења произлази да су у поступку теренске контроле обрачунавања и плаћања пореза на додату вредност, обрачунавања и плаћања пореза на остале јавне приходе, пореза и доприноса по одбитку – порез на доходак, и пореза на добит предузећа код тужиоца, утврђене незаконитости и неправилности у погледу обрачуна пореза на добит предузећа. О утврђеном чињеничном стању сачињен је записник о теренској контроли број 47-00721/2009-0022-001 од 04.11.2009. године, на које је тужилац доставио примедбе које су од стране првостепеног органа оцењене као неосноване и без утицаја на утврђено чињенично стање у поступку контроле. Наиме, у проведеном поступку првостепени орган је увидом у закључни лист за период од 01.01.2008. до 31.12.2008. године утврдио да је на рачуну 4109- остале дугорочне обавезе које се могу конвертовати у капитал исказан износ на почетном стању од 15.564.146,00 динара, а на дуговној страни износ од 2.957.187,70 динара и салдо 12.606.958,30 динара. Увидом у налог за књижење НЗК6 0 од 31.12.2008. године, првостепени орган утврдио је да је истом извршен отпис обавеза за 20% и увећан приход на рачуну 6773-приходи од смањања обавеза у износу од 2.957.187,80 динара, док је увидом у закључни лист за период од 01.01.2009. до 30.09.2009. године, утврђено почетно стање на рачуну 4109 у износу од 12.606.958,30 динара. Такође, првостепеном органу дат на увид захтев тужиоца за полагање ефективног страног новца од 29.12.2000. године В.В., Служби за девизно валутне послове привреде Београд, којим је тужиоцу положена ефективна у износу од 50.000 УСД. У извештају о наплати из иностранства В.В. ..., тужиоцу као кориснику наплате, по налогу број 434402036403 по основу полагања ефикасности уплаћено је 50.000 УСД у динарској противвредности од 3.155.250,00 динара дана 29.12.2000. године, а В.В. налогом за исплату динарске противвредности по којем је тужилац налогодавац на основу извештаја о наплати из иностранства број 434402036403 од 29.12.2000. године, које је уплатио тужилац по основу полагања ефикасности у износу од 50.000 УСД, исплаћен је тужиоцу износ од 3.155.250,00 динара. Такође, у извештају о наплати из иностранства В.В. ..., тужиоцу као кориснику наплате по налогу број 434402036401 по основу полагања ефикасности наплаћено је 180317,00 УСД у динарској противвредности од 11.378.904,28 динара дана 29.12.2000. године, В.В.

налогом за исплату динарске противвредности у којем је тужилац налогодавац на основу извештаја о наплати из иностранства број 434402036401 од 29.12.2009. године, које је уплатио тужилац, исплаћено је тужиоцу као кориснику износ од 11.378.904,28 динара. У првостепеном поступку власник, оснивач и директор тужиоца у писаној изјави од 27.10.2009. године, датој поводом наведених уплата из децембра 2000. године, навео је да су исте извршене са намером да се појача потенцијал тужиоца, те да су уплате извршене као позајмице са намером да се касније претворе у повећање оснивачког капитала предузећа, да се у пословним књигама тужиоца те уплате воде као позајмица у свим билансима почев од 2000. године. На основу напред изложеног чињеничног стања првостепени орган закључио је да у проведеном поступку теренске контроле није достављен доказ да су дозначена новчана средства на рачун тужиоца уплаћена од стране физичког лица Б.Б., односно да нису пружени докази да је физичко лице Б.Б. положио ефективу на девизни рачун овлашћене банке. Са изнетих разлога, по налажењу првостепеног органа такав прилив средстава не може се сматрати позајмицом од стране физичког лица Б.Б., већ се исто сматра приходом оствареним од обављања делатности. Стога је, по налажењу првостепеног органа тужилац као порески обвезник умањио приходе у износу од 12.606.958,30 динара а тиме и основицу за опорезивање пореза на добит предузећа, са којих разлога му је за период од 01.01. до 31.12.2008. године извршен обрачун пореза на добит предузећа у износу од 1.260.695,83 динара у складу са чланом 69. Закона о порезу на добит, док је на износ утврђене обавезе за порез на добит предузећа обрачуната камата за период од 10.03.2009. до 03.11.2009. године, сходно члану 75. Закона о пореском поступку и пореској администрацији.

Код напред наведеног, правилно је, по оцени Управног суда, тужени орган одбио жалбу тужиоца изјављену против решења првостепеног органа од 10.11.2009. године, који је правилно оценио да тужилац није доставио доказ да су дозначена новчана средства у укупном износу од 230.317,00 УСД а у динарској противвредности од 15.564.146,00 динара на рачун тужиоца уплаћена од стране физичког лица Б.Б. оснивача, власника и директора тужиоца, односно да није достављен доказ да је поменуто физичко лице положило ефективу на девизни рачун овлашћене банке, нити тужилац поседује уговор о позајмици са власником Б.Б. Стога је по оцени суда правилан закључак туженог органа да се наведени прилив средстава не може третирати као позајмица од стране физичког лица већ као приход од обављања делатности. Такође, су образложењу оспореног решења оцењени наводи жалбе и за ту оцену дати довољни, јасни и аргументовани разлози, које као правилне и на закону засноване прихвата и овај суд.

Суд је ценио наводе тужбе, који су истицани и у жалби, али налази да су без утицаја на другачију оцену правилности и законитости оспореног решења, јер се њима не доводи у сумњу чињенично стање утврђено у проведеном управном поступку.

Истакнути приговор застарелости права на утврђивање права и наплате пореза на добит неоснован је са разлога што је трансакција у којој је тужилац извршио налогом за књижење отпис 20% обавеза у износу од 2.957.187,70 динара чиме је неосновано умањио приход и основицу за обрачун пореза на добит у износу од 12.606.958,30 динара извршена дана 31.12.2008. године. Стога, у смислу члана 114. став 2. и 3. Закона о пореском поступку и пореској администрацији није наступила застарелост права на утврђивање и наплату пореза на добит јер није протекао петогодишњи рок застарелости.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, одлучио као у диспозитиву пресуде применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 09.05.2013. године, 23 У 13011/11

Записничар
Мира Стевић Капус,с.р.

Председник већа-судија
Невена Милојчић,с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

АЈ